

правятъ лудъ и да го запрѣтъ въ болницѣ тѣ — такава е сила та на привычка та и предубѣжденіе то! Той заговори за Славянскіятъ мѣръ, нѣкое време могущественъ народъ Българскій, за Славянизматъ на Руссы те, той заговори, или за тия предмети, за които Западъ нищо не знаеше, или заговори така, както на Западъ не говорятъ и не пишѣтъ. Това бѣше доволно да подигне сичките противъ себе си, и да ся явятъ противници съ съжеланіе да го потѣпчатъ въ калъ; но за да направятъ това не бѣше така лесно, какъ то нѣкои си мисляхъ: стремленіе къмъ истинѣ тѣ винаги намѣрва одобреніе, и рано, или късно пріема своя та си мзда. На памятникатъ, който го въздигнахъ Одесскы те Българе надъ гробатъ на покойникатъ, е написано: «напомнилъ свѣту о забытомъ, но нѣкогда « славномъ, могущественномъ племени Болгаръ « и пламенно желалъ видѣть его возрожденіе. « Боже Всемогущій! услыши молитву раба твоего!» Тая надпись составляетъ одно отъ доказательствъ та, какво животатъ на Венелина не бѣше бесполезенъ, какво името му не ще да умре, какво отдаленны ать потомокъ-Славянинъ ще произнося име то му съ съ благоговѣніе.

Земны ать животъ неговъ бѣше пѣленъ отъ